

Prekentekest: Esek 36,25-29a

Jeg stenker rent vann på dere, så dere blir rene. Jeg renser dere for all urenhet og for alle avgudene. Jeg gir dere et nytt hjerte, og en ny ånd gir jeg inni dere. Jeg tar steinhjertet ut av kroppen deres og gir dere et kjøtthjerte i stedet. Jeg gir min Ånd i dere og gjør at dere følger forskriftene mine, holder lovene mine og lever etter dem.

Da skal dere få bo i det landet jeg ga fedrene deres. Dere skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud. Jeg befri dere fra all urenhet. Så kaller jeg kornet fram og gjør grøden stor; jeg gir dere ikke sult.

Slik lyder Herrens ord.

En linje gjennom historien

I dag har vi hørt tre bibeltekster. Denne tredje og siste var fra profeten Esekiel, de andre var fra Romerbrevet og fra Johannesevangeliet. Det er denne fra Esekiel som er oppsatt prekentekest i dag og som jeg vil ta utgangspunkt i. Det går en tematisk linje fra denne til de andre tekstene. Det går også en linje fra disse tekstene til denne gudstjenesten vi alle er med på, og det handler om dåpen som vi har vært vitne til i dag, og det handler om vår egen dåp og våre liv.

Mellom disse tekstene fra Det gamle- til Det nye testamentet er det et tidsspenn på ca. seks hundre år. Fra Det nye testamentet til i dag nærmer det seg to tusen år. Så kan vi tenke at det er lang tid, og det er det jo.

Det finnes dem som tror at alt går framover og at menneskeheten blir klokere og bedre med tiden, og på noen områder stemmer jo dette. Like fullt har menneskenaturen vært ufattelig konstant gjennom skiftende tider. Jeg husker da Berlin-muren falt i 1989, den optimismen som var hos mange på menneskehetens vegne, for endelig gikk det mot fred og nedrustning i verden, endelig hadde menneskeheten lært. Så er vi her i dag med krig i Europa og økte spenninger i verden.

Ja, århundrer og årtusener har gått. Bibelen forteller oss at ondskaper i verden, den skyldes ikke dypest sett den ytre kulturen eller uheldige samfunnsstrukturer, selv om slike faktorer kan ha sterk innflytelse. Nei, menneskehetens største problem og dypeste skade er synden som bor i oss alle. Den har vært en fellesnevner gjennom menneskehetens historie, og den rammer oss i stort og smått den dag i dag. Den er der som en mistillit til Gud og et opprør mot hans gode vilje, og den får mange uheldige utslag.

Guds frelsesplan

Men det går også en annen linje gjennom historien. Det er Guds store plan for å komme oss til unnsetning som Frelser og redningsmann. For synden som bor i oss, er ikke bare en trussel mot verdensfreden, men er også det som stenger mennesker ute fra samfunn med Gud – og det er faktisk enda mer alvorlig.

Gud skapte mennesket i sitt bilde, og det var ikke meningen at menneskeheten skulle gå sine egne veier bort fra Gud. I dag kaller Gud mennesker over hele vår klode til samfunn med seg, og nettopp dette gamle profetordet fra Esekiel forteller oss om på hvilken måte, eller i det minste gir oss tidlige antydninger om hva Gud ville gjøre.

I profetordet sier Herren, og det er altså mer enn et halvt årtusen før Jesus ble født: «Jeg stenker rent vann på dere, så dere blir rene. Jeg renser dere for all urenheter og for alle avgudene. Jeg gir dere et nytt hjerte, og en ny ånd gir jeg inni dere. Jeg tar steinhjertet ut av kroppen deres og gir dere et kjøtt hjerte i stedet. Jeg gir min Ånd i dere og gjør at dere følger forskriftene mine, holder lovene mine og lever etter dem.» Esek 36,25-27.

Saken var den at profeten Esekiel var sammen med det deporterte israelsfolket i eksil i Babylon. Jerusalem lå i ruiner. Ulykken hadde skjedd, og folket kjente nå følgene av å ha forlatt Gud til fordel for avgudsdyrkelse og andre brudd på Guds vilje. Alt håp syntes ute. De hadde mistet alt, men hadde fortsatt drømmen om sitt hjemland, de hadde hverandre og de hadde en profet som var i kommunikasjon med himmelens Gud, som også var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, deres forfedres Gud som en gang valgte seg ut et folk som skulle være hans eiendomsfolk framfor andre folk.

Guds melding var klar. Det var ingenting ved dette folket som kunne bidra til redning eller frelse. Folket hadde vanæret Gud, de var på ville veier, fullstendig fortapt, men Gud ville for sin egen del hellige sitt navn. Hvordan ville Gud hellige sitt navn? Var det gjennom et endelig takk og farvel? Nei, Gud viste seg som en nådig Gud. Igjen skulle folket få vende hjem og bygge opp sitt land, men det avgjørende var at Gud måtte gjøre noe med selve grunnskaden i folket. Det måtte en dyp, fullstendig og fullkommen renselse til.

Mellom profetens tale og Guds oppfyllelse lå det et hav av tid – om lag 600 år. Så møter vi Guds tale igjen i samtalen mellom Jesus og Nikodemus i teksten vi hørte fra Johannesevangeliet. Budskapet er det samme. Det handler om vann og Ånd. Jesus sa: «Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike.» Joh 3,5b. Og vi kjenner igjen ordene fra Esekiel om renselse gjennom vann og Ånd og dertil et nytt hjerte, som jo handler om å få et helt nytt liv – ettersom hjertet er personlighetens sentrum og står for menneskets tanker, følelser og handling. Men hva er det som knytter vannet, Ånden og det nye livet sammen?

Dåpen og det nye livet

Jo, i Romerbrevet står det: «... vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble begravet med ham da vi ble døpt med denne dåpen til døden. Og som Kristus ble reist opp fra de døde ved sin Fars herlighet, skal også vi vandre i et nytt liv. Har vi vokst sammen med Kristus i en død som er lik hans, skal vi være ett med ham i en oppstandelse som er lik hans.» Rom 6,3-5.

Her er vi ute på dyp teologi. Den renselsen Gud skulle gi, den kostet Gud dyrt. Dåpen til Faderens og Sønnenes og Den hellige Ånds navn er å være døpt til Kristus, den Messias Gud gjennom sine profeter lovte skulle komme. Det innebar den gang og innebærer i dag å bli forenet med Guds Sønn i hans død til soning for våre synder, og samtidig få del i hans oppstandelse for å leve i samfunn med ham.

Slik er det en klar forbindelse mellom dåpen og livet i troen på Jesus Kristus. Det er ikke for ingenting at samtalen mellom Jesus og Nikodemus om å bli født på ny av vann og Ånd gikk over i en tale som endte opp i det bibelverset som vi kaller Den lille bibel og som handler om tro: «For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.» Joh,3,16. Med andre ord, dåp og tro hører sammen.

Heldigvis for oss, vi er i tiden etter pinse. Da Ånden kom på pinsedag i Jerusalem kom misjonenes og kirkens tid, og vi som tilhører folkeslagene har fått høre om Jesus og ta imot Guds frelse. Vi fikk bli podet inn på grunnstammen som er det folket Gud en gang valgte til sin eiendom, Guds Israel. Faktisk er det slik at det er først i vår tid at Israel virkelig blomstrer i den betydning at landet har fått sin frihet fra ytre makter og landet gir sin grøde som aldri før, selv ørkenen blomstrer og kan dyrkes, og vi kjenner igjen beskrivelsen fra profeten Ezekiel fra omtrent to tusen seks hundre år siden: «Da skal dere få bo i det landet jeg ga fedrene deres. Dere skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud. Jeg befri dere fra all urenheter. Så kaller jeg kornet fram og gjør grøden stor; jeg gir dere ikke sult.»

I dag er vi der, og mange jøder har valgt å vende hjem til sitt land, men frelsen er av Gud gjort individuell. I dag skjer det en stille vekking i det jødiske folket. Flere får se at den Jesus folket en gang forkastet og fikk korsfestet, han er den Messias Gud sendte til frelse. I dag nyskaper Gud hjertene til dem som sier ja til Jesus. Uansett hvem man er og hvilket folk man tilhører, så er frelseren den samme og nåden den samme, og Guds nåde er rik nok for oss alle.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.